

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

Π'.

Ι δημοσιογράφοι όμως δεν εδειλίσαν. Και μόλις πήραν την άδεια απ' τὸ Φρούραρχο Παλαμηδίου, έσπευσαν νὰ έπισκεφθοῦν τὸ Δικαιόπουλο στὸ κελλί του, σ' ἕνα ὑπόγειο βοιωτὸ κελλί πὸν έκρατοῦντο βαρικοποιήτες.

Μόλις μπήκαν ἐκεῖ, ὁ φύλακας πὸν τοὺς συνώδευε εἶπε στὸ Δικαιόπουλο:

— Γιώργο, στοὺς κινδύνους ἀπὸ δῶ σὲ παραστήσανε ὡς φοβερὸ κακοῦργο. Εἶνε δημοσιογράφοι ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ ἤθελαν νὰ μάθουν καὶ νὰ γράψουν τὴν ἀλήθεια. Πές τους λοιπὸν ὅτι θές γιὰ νὰ μὴ σὲ περνᾷ ὁ κόσμος γιὰ θῆριο.

Ὁ Δικαιόπουλος, ψηλὸς, μαυριδερός, εὐρωστος, 35 ἐτῶν ἄνθρωπος, μὲ φρεσὸν κόκκινον, σκεπασμένον μὲ μαύρη γάβα, κοινάει τὸ κεφάλι του καὶ ἀπαντᾷ:

— Ἐ, τί νὰ γίνῃ... Κάλλιον νὰ σοῦ βγῆ τὸ μάτι, παρὰ τ' ὄνομα. Οἱ δημοσιογράφοι κάθονται πλῆθι στὸ μελλοθάνατον κατάδικον καὶ τοῦ ζητᾶνε νὰ τοὺς ἀρηγήθῃ τὰ κατορθώματά του.

Ὁ Δικαιόπουλος δὲν τοῦ ἀρνείται τὴν χάρι αὐτή. Στριβεί τὸ μαῦρο του μωστᾶκι, σκέπτεται λίγο κι' ἀρχίζει νὰ ἀρηγήται:

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε κι' ἔχετε τὴν ὑπομονή νὰ μὲ ἀκούσετε, θὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλη μου τὴν ἱστορία. Κι' ἀφοῦ μάθετε τίς ἀφορμὲς καὶ τὰ περιστάτικα πὸν μ' ἔφεραν ἐδῶ, τότε μοῖρετε νὰ σχηματίσετε ὁποιαδήποτε ἰδέα σᾶς ἀρέσει γιὰ μένα. Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν εἶχα τσακωθεῖ μὲ κάποιον, τὸν εἶχα σκοτώσει ἀπάνω στὸ θημιό μου καὶ καταδικάστηκα σὲ εἰρήνη 15 ἐτῶν. Κατῶρθωσα ὁμως νὰ δραπετεύσω ἀπὸ τίς φυλακὲς καὶ κατέφυγα στὸ χωριό μου, τὸ Κοῦνον τῆς Λακωνίας. Ἐκεῖ κριθόμουν ὅσα γειτονικά σπῆτα καὶ φυλαγόμενον πάντα ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν ἀποσπασμάτων, πὸν περνοῦσαν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ κεῖ. Οἱ χειρότεροι ὁμως ἐχθροὶ μου δὲν ἦσαν οἱ γαλονάδες, ἀλλὰ οἱ ἐνικλιάνοι (εὐγενεῖς) οἱ Παπαδογκωνεῖοι, πὸν τὸ εἶχαν πάρει ἀπόφασι νὰ μὲ ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Ἡ αἰτία πὸν δὲν μὲ χώνευαν ἦταν πὼς ἤμουνα «φραμιέγιος» (ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ) καὶ δὲν ἤθελαν νὰ προκοῦμαι κι' ἐγώ. Θὰ τοὺς ἔφριχνα τότε τὴ μύτη καὶ θάχαναν τὴν ἐπιτροπὴ τοὺς στὸ χωριὸ πὸν τὸ εἶχαν στὶς διαταγὲς τοὺς καὶ τὸ ἔχαναν ὅτι ἤθελαν αὐτοὶ. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ μὲ βρίζουν καὶ νὰ μὲ συκοφαντοῦν καὶ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ κάμουνε ρεζίλι.

— Γαῖδοφύλακα! μὲ φώναζαν ἀπὸ δῶ.

— Φαμιέγιο! ἄκουγα ἀπὸ κεῖ.

— Ὅπου κι' ἂν ἐπήγαινα, ὅπου κι' ἂν στεκόμουν, αὐτὰ τὰ λόγια μὲ συνώδειαν καὶ μὲ κινηγοῦσαν. Ἐγὼ ἔβραζα ἀπὸ μέσα μου γι' αὐτὲς τίς βρισιὰς καὶ εἶχα τὴ διάθεσι νὰ τοὺς περάσω ὅλους ἀπὸ τὸ μαχαίρι. Συλλογιζόμουν ὁμως πὼς πάντα θὰ γλίτωναν καμπόσοι ἀπὸ τὸ σῶί τους καὶ τότε τί θὰ γινόταν ἡ δικὴ μου ἡ φαμιλί, κάπου εἰκοσιπέντε νομάτι, πὸν δάλεφετε στὰ χέρια τοὺς; Ἀπόφάσιση λοιπὸν ἤ ἀφήσω τὸ χωριὸ μ' ὅλους τοὺς δικούς μου καὶ νὰ πάμε στὸ Νησί, γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ αὐτὸ τὸν μπελᾶ. Γιὰ κακὴ μου ὁμως τύχη ἀντιπαθήσαν ἡ γυναῖκες κι' ἔτσι δὲν πραγματοποιήθηκε ἡ πρότασι μου. Αὐτὲς δὲν ἤθελαν μὲ κανέναν τρόπο ν' ἀφήσουν τὸ χωριὸ κι' ἔτσι μείναμε ἐκεῖ, πὸν νᾶταν ἀναθεματισμένη ἡ ὥρα!... Ἀυὰ ἤθσαν ἡ βουλευτικὲς ἐκλογές, πῆγα κι' ἐγὼ νὰ χαιρετήσω τοὺς βουλευτὰς μαζί μὲ τοὺς φίλους μου, πὸν ἦσαν ὅλοι τοὺς καμμιὰ εἰκοσιπενταριά. Αὐτὸ ὁμως βαρυσφάνηκε στοὺς Παπαδογκωνεῖους καὶ τοὺς στενωγόρησε. ἤθελαν, βλέπετε, νὰ φαίνονται μονάχα αὐτοὶ κομματάρχες στὸν τόπο μας καὶ πῆραν ἀπόφασι νὰ μὲ ἔξάνουν. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, δὲν ζητοῦσαν παρὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ κάμουν ἐκεῖνον πὸν ἤθελαν. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν τοὺς τῆν ἔδιναν ἐγώ, ἔβαλαν στὸ Πεταλιδι ἕναν δικὸ τους καὶ χτύπησε κάποιον ξάδερχό μου. Ἐπειτα, ὁ γέρο Παπαδογκωνας φώναξε τὰ παιδιὰ του, καθὼς ἔμαθα, καὶ τοὺς εἶπε:

— Θέλω τώρα νὰ μοῦ σκοτώσετε τὸ Δικαιόπουλο, μὰ νὰ τὸν σκοτώσετε σὰν ἄντρες!...

— Αὐτοὶ ὁμως δὲν μοῦ φέρθησαν ἀντρίκια, γιὰτι δὲν τοὺς τῶλεγε ἡ καρδιά τους. Μιὰ μέρα ἤθσαν τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὲ σκοτώσουν, ἀλλὰ ἔφυγαν φοβισμένοι, γιὰτι εἶδαν πὼς εἶδεν τᾶβγαζαν μὲ μένα τὰ σκόρδα». Ἀλλῃ μιὰ μέρα περνοῦσα μὲ τὸν ξάδερχό μου τὸν Δημομροστὰ ἀπὸ τὸ σπῆτα τῶν Παπαδογκωνεῖων, ὅπου ἦσαν συναγμένοι ὅλοι τους καὶ πολλὰς γυναῖκες τῶν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς προχώρησε τότε καὶ μούβαλε τρωλοποδιὰ γιὰ νὰ σκοτᾶψω...

— Κι' εἰς τότε τί ἔκανες;

— Τί θέλατε νὰ κάνω; Ἐχασα τὴν ὑπομονή μου κι' ἔνοιωσα τὸ αἷμα μου ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι. Τὸν πυροβόλησα μὲ τὸ δικαννὸ μου

καὶ σωριάστηκε καταγῆς ἔξω. Κατῶν πυροβόλησα ἕναν ἄλλον κι' ἀπάνω στὴ μανία μου ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου κι' ἀρχισα νὰ ρίχνω. Ἐπειδὴ δὲν ἔπιανε, τράβηξα τὸ μαχαίρι μου καὶ ρίχτηκα καταπάνω τους. Ἀρχισαν τότε κι' αὐτοὶ νὰ μὲ πυροβολοῦν, ἡ γυναῖκες τοὺς μὲ πυροβολοῦσαν καὶ γίνηκε μεγάλο γταβατοῦρι. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ ὅλα ἔφυγα μακριὰ ἀπ' τὸ χωριὸ γιὰ νὰ μὴ μὲ βροῦν. Τὸ ἴδιο βράδι ὁμως οἱ Παπαδογκωνεῖοι, θέλοντας νὰ μ' ἐκδικηθοῦν, πῆγαν καὶ σκότωσαν ἕναν θείο μου φραμιλίτη, χωρὶς νὰ τοὺς φταίῃ τίποτε ὁ ἄνθρωπος. Μόλις ἔμαθα, σπῆγα νὰ ἰδῶ τὸ νεκρὸ κι' εἶπα στὶς γυναῖκες πὸν τὸν ἐκλαιγαν τριγύρω:

— Μὴν τὸν μοιρολογάτε, καϊμένες! Δὲν θὰ περάσουν σαράντα μέρες καὶ θὰ τοῦ στειλοῦ στὸν τάφο πὸν βρίσκεται χρυσὰ γαλόνια...

— Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔνοιωσα πὼς θὰ σκόταναι ὅλους τοὺς Παπαδογκωνεῖους πὸν ἦσαν γαλονάδες. Καὶ ἔξερετε γιὰτι; Μιὰ καὶ ὀνομάστηκα κακοῦργος, ἤθελαν νὰ γίνω μεγάλος καὶ ἔξακουστός. Τὸ ἴδιο, ἂν ἤμουν ἔπιτροπος, θὰ γινόμουν Βαλλιάνος κι' ἀκόμα πὸν μεγάλος ἀπ' αὐτὸν!...

Κατῶν ὁ Δικαιόπουλος διηγείται τίς περιπέτειές του δταν ἦταν φυγάδιος καὶ κρυβόταν στοὺς Γαργαλιάνους, στὰ Φιλιατρά καὶ στὴν Καλαμάτα.

— Μὰ πὼς ἔφευγες ἀπ' τίς ἀρχές; τὸν ρωτᾶνε οἱ δημοσιογράφοι.

— Εἶχα φίλους καὶ μὲ εἰδοποιοῦσαν, ἀπαντᾷ ὁ κακοῦργος. Καὶ τηλεγραφήματα μοῦ στέλνανε ἀκόμα γιὰ νὰ λαβαῖνω τὰ μέτρα μου καὶ νὰ κρύβουμαι δταν μὲ καταζητοῦσε ἡ ἀστυνομία.

— Τὸν μαθητὴ Δρακοῦλη Παπαδογκωνα πὸν δταν σκότωσε; Ἐναρωτῶνται οἱ δημοσιογράφοι.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὁ Δικαιόπουλος λέγεται ὀρθιος.

— Δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ, διαμαρτύρεται. Τίς ἡμέρες πούγινε ὁ φόνος, ἐγὼ ἔλειπα ἀπ' τὴν Καλαμάτα. ἤμουνα στὴν Ἁγία Κυριακὴ καὶ ψάφωνα. Ἐκεῖ ἔμαθα καὶ τὸν φόνον ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα πὸν ἔλαβα ἀπ' τοὺς δικούς μου.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἕνα μικρὸ σκυλάκι πλησιάζει τὸ Δικαιόπουλο, κοινάει τὴν οὐρά του πρόσχαρα καὶ τριβεί τὴ μούρη του πάνω σου γόνατά του.

Ὁ Δικαιόπουλος τὸ χαϊδεύει κι' εἰπειτα γυρῶει καὶ λέει μὲ συγκινημένη φωνὴ στοὺς Ἀθηναίους δημοσιογράφους:

— Εἶνε ἡ σκυλίτσα μου.

— Μπᾶ, δικὴ σου εἶνε;

— Ναί, δὲν ἔβλεπε νὰ μ' ἀποχωριστῆ καὶ κλειστικε μαζί μου στὴ φυλακὴ. Τὴ λένε Μυλαῖδη.

— Μυλαῖδη;

— Μάλιστα. Ἐγὼ τὴ βάπτισα ἔτσι.

— Καὶ πὸν τὸ βρήκες αὐτὸ τ' ὄνομα;

— Στὸς Ἐγρεῖς Σωματοφύλακες, τὸ μυηστικὸ ρημα. Ἐτσι λένε μέσα κεί μὲ τετραπέρατη γυναῖκα, πὸν βρήκε ὡστόσο στὸ τέλος καὶ δαυτὴ τὴν τιμωρία πὸν τῆς ἄξιζε γιὰ ὅσα ἔκανε. Μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτὴ τώρα. Ἡ Μυλαῖδη ἡ δικὴ μου εἶνε καλὴ κι' ἔξυπνη καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω, κύριοι, νὰ δεχθῆτε νὰ σᾶς τὴ χερσῶ.

Οἱ δημοσιογράφοι εὐχαριστοῦν τὸν μελλοθάνατον κατάδικον, μὰ ἀρνοῦνται νὰ δεχτοῦν τὸ σκυλί του. Τί νὰ τὸ κάμουν; Πῶ νὰ τὸ σέρνουν μαζί τους;...

Ὁ Δικαιόπουλος ὁμως ἐπιμένει.

— Πάρτε τὴν, κύριοι, σᾶς τὴ χερσῶ. Τί νὰ τὴν κάνω ἐγὼ πειά; Δὲν μπορῶ νὰ τὴν πάρω μαζί μου στὸν ἄλλον κόσμον. Ἐπειτα καὶ νὰ μπορούσα, θὰ μὲς χωρίζανε. Ἄλλου θάνατο ὁ Παράδεισος τῶν ἀνθρώπων κι' ἄλλου τῶν σκύλων.

— Εἶσαι σίγουρος, Γιώργη, πὼς θὰ πᾶς στὸν Παράδεισο; ρωτᾷ ὁ φύλακας πὸν συνώδευε τὸν δημοσιογράφο.

Ὁ Δικαιόπουλος σηκώνει μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του καὶ ἀπαντᾷ:

— Πηγαῖνω καὶ στὴν Κόλασι, δὲν λέω ὄχι. Μὰ μιὰ φορὰ τὸ σκυλί δὲν μπορῶ νὰ τὸ πάρω μαζί μου. Γι' αὐτὸ, θὰ παρακαλέσω τοὺς κυρίους ἀπὸ δῶ νὰ τὸ δεχτοῦν...

Ἐπειδὴ ὁμως οἱ δημοσιογράφοι ἀρνοῦνται νὰ δεχτοῦν τὸ σκυλί τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ὁ Δικαιόπουλος καλεῖ κοντὰ του τὴ Μυλαῖδη καὶ τὴ βάζει νὰ κἀν ἕνα σπὸρ χαριτωμένα παιχνίδια, πὸν προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξι ὅλων τῶν παρισταμένων.

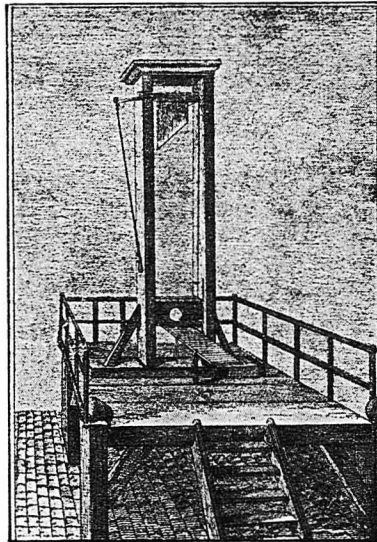
Πράγματι, τὸ σκυλί αὐτὸ ἦταν ἔξυπνότατο.

Στὸ τέλος οἱ δημοσιογράφοι δέχτηκαν νὰ πάρουν τὴ Μυλαῖδη καὶ πλησίασαν τὸν Δικαιόπουλο γιὰ νὰ τὸν ἀποχωρηθῶν.

Τότε ἐκείνους τὸς ἔσφιξε μὲ συγκίνηση τὸ χερί καὶ τοὺς εἶπε:

— Σχωράτε με καὶ Θεὸς σχωρέσ' σας!... Κι' εἶθε τὸ πᾶθμα νὰ γίνῃ μᾶθημα σ' αὐτοὺς πὸν ἀκολουθοῦν τὸ ἄγριο ἔθιμο τῆς γενετῆας καὶ χωρίζουν τοὺς συμπατριώτες μου σὲ ἐνικλιάνους καὶ φραμιέγιους.

ΣΤὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ λαιμητόμος.